

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Das Heidelberger Manifest

Mit großer Sorge beobachten wir die Umränderung des deutschen Volkes durch Zuzug von vielen Millionen von Ausländern und ihren Familien, die Umkehrung unserer Sprache, unserer Kultur und unseres Volkstums. Allein im Jahre 1960 hat die Zahl der gemeldeten Ausländer trotz Anwerbestopp um 300 000 zugenommen, davon 184 000 Türken. Gegenüber der zur Erhaltung unseres Volkes notwendigen Zahl von Kindern werden jetzt jährlich kaum mehr als die Hälfte geboren, bereits jetzt sind viele Deutsche in ihrem Wohnbezirk und an ihrem Arbeitsplatz Fremdlinge in der eigenen Heimat. Der Zuzug der Ausländer wurde von der Bundesregierung aus Gründen des heute als fragwürdig erklärten hemmungslosen Wirtschaftswachstums gefördert. Die deutsche Bevölkerung wurde bisher über Bedeutung und Folgen nicht aufgeklärt. Sie wurde auch darüber nicht befragt. Deshalb sollen wir zur Gründung eines parteipolitisch und ideologisch unabhängigen Bundes auf, dessen Aufgabe die Erhaltung des deutschen Volkes und seiner ethnischen Identität auf der Grundlage unseres christlich-abendländischen Erbes ist. Auf dem Boden des Grundgesetzes stehen wir uns gegen ideologischen Nationalismus, gegen Rassismus und gegen jeden Rechts- und Linksradikalismus.

Völker sind biologisch und cybernetisch lebende Systeme höherer Ordnung mit voneinander verschiedenen Systemengenschaften, die genetisch und durch Traditionen weitergegeben werden. Die Integration großer Massen nichtdeutscher Ausländer ist daher bei gleichzeitiger Erhaltung unseres Volkes nicht möglich und führt zu den bekannten ethnischen Katastrophen multikultureller Gesellschaften. Je öfter ein Volk, auch das deutsche Volk, hat ein Naturrecht auf Erhaltung seiner Identität und Eigenart in seinem Wohngebiet. Die Achtung vor anderen Völkern gebietet ihre Erhaltung, nicht aber ihre Einschränkung (Germanisierung). Europa verstehen wir als einen Organismus aus erfahrungswisen Völkern und Nationen auf der Grundlage der ihnen gemeinsamen Geschichte. „Jede Nation ist die einmalige Facette eines göttlichen Plans“ (Stoßnang).

Das Grundgesetz der Bundesrepublik Deutschland geht nicht aus vom Begriff „Nation“ als der Summe aller Völker innerhalb eines Staates. Es geht vielmehr aus vom Begriff „Volk“ und zwar vom deutschen Volk. Der Bundespräsident und die Mitglieder der Bundesregierung leiten den Amtshand. Ich schreibe, daß ich meine Kraft dem Wohle des deutschen Volkes widmen, seinen Nutzen mehren, Schaden von ihm wenden werde.“ Somit verpflichtet das Grundgesetz zur Erhaltung des deutschen Volkes. Die Präambel des Grundgesetzes verpflichtet auf das Ziel der Wiedervereinigung. Wie soll dieses möglich werden, wenn sich die Teilgebiete ethnisch trennen werden? Die jetzt praktizierte Ausländerpolitik, welche die Entwicklung zu einer multirassischen Gesellschaft fördert, widerspricht

dem Grundgesetz, das alle Deutschen der Bundesrepublik zur Bewahrung und Verteidigung der Lebensrechte unseres Volkes verpflichtet.

Welche Zukunftsaussicht verbietet den Hunderttausenden von Kindern, die heute sowohl in ihrer Muttersprache als in der deutschen Sprache Ansprachbaren sind? Welche Zukunftsaussicht haben unsere eigenen Kinder, die in Klassen mit überwiegend Ausländern ausgebildet werden? Werden sich die Abwanderer für die Verteidigung unseres Landes am Ende einer solchen Entwicklung können?

Allen lebensfähigen und intakten deutsche Familien können unser Volk für die Zukunft erhalten. Nur eigene Kinder sind die alleinige Grundlage der deutschen und europäischen Zukunft.

Da die technische Entwicklung Möglichkeiten bietet und in gesteigertem Ausmaß bieten wird, alle Ausländerbeschäftigung überflüssig zu machen, muß ein überalter Grundgesetz zur Steuerung der Wirtschaft sein: nicht die Maschinen zu den Menschen zu bringen, sondern die Menschen zu den Maschinen. Das Übel an der Wurzel zu packen heißt, durch gezielte Entwicklungsmaßnahmen die Lebensbedingungen der Gastarbeiter in ihren Heimatländern zu verbessern – und nicht hier bei uns. Die Rückkehr der Ausländer in ihre angestammte Heimat wird für die Bundesrepublik Deutschland als etwas der am dichtesten besiedelten Länder der Welt nicht nur gesellschaftliche, sondern auch ökologische Entlastung bringen.

Um weiteren Widerstand in der Öffentlichkeit zu vermeiden, fordern wir alle Verbände, Vereinigungen, Bürgerinitiativen usw. auf, die sich der Erhaltung unseres Volkes, seiner Sprache, Kultur und Lebensweise widmen, einen Dachverband zu gründen, der kooperativ wie individuelle Mitgliedschaft ermöglicht. Jeder Verband soll dabei seine volle Selbständigkeit und Eigenständigkeit bewahren. Über die Aufgaben dieses Bundes soll auch zur Wahrung seiner parteipolitischen und ideologischen Unabhängigkeit ein wissenschaftlicher Beirat wachen. Eine Pressestelle soll die Öffentlichkeitsarbeit übernehmen.

(17. Juni 1981)

Für den Heidelberger Kreis:

Professor Dr. phil. habil. Bambeck, Professor Dr. Frick, Professor Karl Götz, Professor Dr. phil. Havardick, Professor Dr. rer. nat. Bax, Professor Dr. theol. Marins, Professor Dr. Dr. Oberländer/Bundesminister a. D., Professor Dr. jur. Hecht, Professor Dr. med. Professor Dr. med. Schade, Professor Dr. rer. nat. Schmidt-Kaler, Professor Dr. rer. nat. Schröcke, Professor Dr. med. Schürmann, Professor Dr. phil. Siebert, Professor Dr. phil. Stadtmüller.

Autor: Karel Veliký

Osmatřicet let od prvního vážného varování před etnocidou v Německu!

Již počátkem osmdesátých let minulého století, konkrétně 17. června 1981, skupina patnácti německých vysokoškolských učitelů a vědců varovala veřejnost před rozvrácením německého národa a přecizením (*Überfremdung*) jeho jazykové a kulturní svébytnosti v důsledku zvyšujícího se počtu přistěhovalců – zejména z Turecka. Iničiátory prohlášení byli profesori Theodor Schmidt-Kaler z bochumské a Helmut Schröcke z mnichovské univerzity. Heidelberský manifest mj. uvádí:

„S velikým znepokojením sledujeme rozvracení německého národa přílivem mnoha milionů cizinců a jejich rodin, přecizení našeho jazyka, kultury a národnosti (...) Pojem národ lze dnes definovat přírodovědně: národy jsou živoucí (biologické a kybernetické) systavy vyššího řádu se vzájemně odlišnými systémovými vlastnostmi, předávanými geneticky a tradicemi. Integrace velkých mas neněmeckých cizinců při zachování našeho lidu je proto nemožná a vede ke známým etnickým pohromám multikulturelní společnosti. (...) Každý národ, i německý, má na svém území přirozené právo na zachování své identity a svérázu. Úcta k jiným národům vyžaduje jejich zachování, ne však jejich smíšení. (...) Naším problémem přitom nejsou zahraniční dělníci vůbec, nýbrž jejich asijská část...“

Heidelberský manifest

„Zástupci veřejnosti“ (kalouskovského typu), např. z bavorské FDP (Svobodná demokratická strana), nepřekvapivě označili Heidelberský manifest za „rasistický a nacistický pamflet“. Jenže sám fakt, že právě v Německu – s jeho minulostí – se několik vysokoškolských pedagogů – **dnes již zpravidla naprosto standardizovaných figur a figurek hotových vždy zapřít i nos mezi očima** – vůbec odvážilo s takovou iniciativou přijít, svědčí o tom, jak dalece postoupila za těch bezmála čtyřicet let radikální „převýchova“ (*Umerziehung*). Tehdy také ještě i *Der Spiegel* informoval o etnické kriminalitě:

Podle nedávné celostátní statistiky se počet mladistvých pachatelů bez ohledu na jejich národnost zvýšil v období 1975–1977 zhruba o dvacet pět procent.

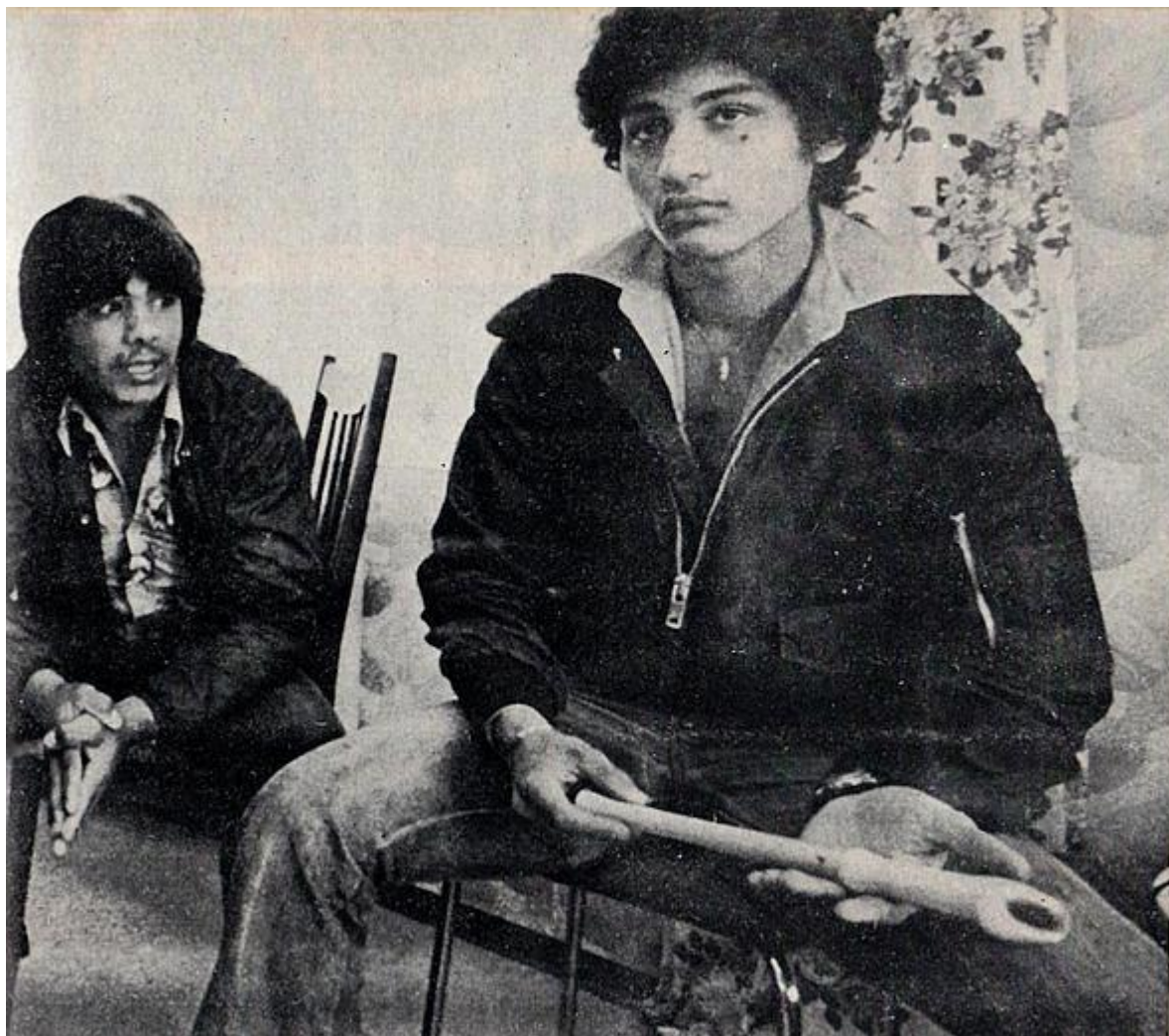

Mnichovská studie však jasně ukázala, že vývoj zločinnosti je výrazně odlišný u mladých západních Němců a dětí zahraničních dělníků. Platí to především pro velká města, kde žije značný počet zahraničních dělníků. Tak ve Stuttgartu je zločinnost dětí zahraničních dělníků ve věku od 14 do 18 let o osmaosmdesát procent vyšší než kriminalita stejně mladých západních Němců, v Mnichově je to o šedesát procent a v Hannoveru o pětatřicet. (...) jak ukázala mnichovská studie, v Hamburku roste zločinnost mladistvých ročně o třiadvacet procent, zatímco u stejně starých západních Němců pouze o jedno procento. **Ze statistického hlediska je to dáno tím, že v mnohých městech Německé spolkové republiky se rodí více dětí zahraničních dělníků než dětí západoněmeckých rodin. Ze sociálně politického hlediska je to však vážná hrozba, kterou by oficiální místa neměla přecházet mlčením,**

varoval tento „investigativní týdeník“ již koncem sedmdesátých let (česky „Společenská poprava“, v: *100 + 1 zahraničních zajímavostí* č. 4/1979, str. 21). O důvodech zvýšené zločinnosti potomků převážně tureckých zahraničních dělníků měl jasno levicově-odborářský *Welt der Arbeit*:

Děti přicházejí z jiného kulturního prostředí a zmítají se často mezi výchovou v rodině a nesrovnatelně jiným, často protikladným západoněmeckým okolím. (...) Šedesát procent zahraničních žáků proto nedokončí základní školu. Na dalších stupních je ze sta dětí v průměru už jen jeden cizinec. Sedmdesát procent dětí zahraničních dělníků nezíská odborný výcvik a odborné školy úspěšně dokončí pouhá dvě procenta... (česky: „Děti bez vzdělání“, v: tamt. č. 13/1979, str. 28–29)

V roce 1959 bylo v NSR oficiálně „pouhých“ 163 tisíc zahraničních dělníků, přičemž vedle dominujících Turků šlo rovněž o evropské migranty z hospodářsky chudých oblastí jižní Itálie, Španělska či Portugalska a Balkánu. Do roku 1973 však jejich počet vzrostl na 1,4 milionu, což s rodinnými příslušníky činilo kolem 4 milionů lidí. (Že v r. 2012 žilo podle Spolkového úřadu ve sjednoceném Německu celkem 16,3 milionu obyvatel s tzv. „migračním pozadím“, nás proto neudiví.) A zatímco přisun této „levné pracovní síly“ si prosadila „kapitalistická“ pravice, za legislativu umožňující přistěhování div ne celých obcí spjatých pouty velkorodin je zodpovědná „humanistická“ levice nejrůznějších odstínů rudé. **Počet dětí zahraničních dělníků v NSR se tudíž během sedmdesátých let zdesetinásobil! Na příliv sedmi set tisíc žáků pocházejících namnoze z dost (nebo úplně) jiného kulturního prostředí nebyly německé školy zprvu vůbec připraveny.** Nejrůznější „opatření“ (*Maßnahme*) – jako snížení nároků na výuku, neprovádění původně předepsaného společného vyučování tělesné, výtvarné či hudební výchovy s ohledem na děti z muslimských rodin, zajištění hodin mateřštiny, aby nezapomínali řeč předků apod. – byla přijímána a zaváděna teprve postupně. Takto z původně „dočasných“ pracovníků a „hostů“ („gastarbeiterů na vízum“) vznikla uvnitř německého státu během několika desetiletí paralelní společnost cizího, převážně tureckého původu.

Odchody těch nejzdatnějších, zato ale nenárodně vychovávaných německých kapacit kamkoli „za lepším“ (a takové podmínky nabízejí nejčastěji nadnárodní společnosti se sídlem v USA) jsou od 70. let v Německu stejně „normální“ jako jejich nahrazování naprosto nekvalifikovanými a často i nepřátelsky naladěnými potomky přistěhovalců... Snímek z devětasádkého: „Na kroužku hudební výchovy.“

Ve srovnání se současnou německou situací působí údaje, které Schmidt-Kalera a Schröckeho přiměly k sepsání Heidelberského manifestu téměř neškodně. Zajisté nejen pro Mirjam Landovou je Německo, které v osmdesátých letech opustila, zase již „úplně jinou zemí“. Snad takovou, jakou by si přáli spatřit Hans Morgenthau, Theodore N. Kaufman, Louis Nizer a Earnest A. Hooton, váleční projektanti konečného řešení „německé otázky“...

A Heidelberský manifest? „Vyšuměl.“ V univerzitním prostředí byl šířen jako leták, hájili jej ovšem pouze „pravicoví extremisté“. Zato hlasatelé „otevřenosti a tolerance“ fyzicky napadli Schmidta-Kalera přímo v televizním studiu.

Psáno pro Dělský potápěč.